

[Lembourn.]

gerne til paragraffen — at disse to grupper skal være i balance med hinanden.

Endelig til sidst til hr. Vivike: hvis man skabte en lov, som byggede på de ændringsforslag, socialistisk folkeparti har stillet, ville den kunne anvendes så rigoristisk, at talrige virksomheder måtte lukke. Tror hr. Vivike, at milliontab og tusindvis af arbejdsløse funktionærer og arbejdere ville gøre dette lovforslag populært?

Arne Christiansen: Allerede i første omgang lyttede jeg med interesse til de mange og vældigt rosende ord, som hr. Lembourn havde om dette lovforslag, og det var lige så interessant at høre anden omgang. Jeg vil gerne understrege, at nu har hr. Lembourn og dermed de konservative i denne sal påtaget sig halvdelen af ansvaret for de vanskeligheder, som fremtrædende konservative kommunalpolitikere allerede forudser administrativt, og også for de økonomiske byrder, denne lov vil medføre.

Må jeg så sige, at det er ikke rigtigt, at der ikke havde været skellig grund til at fortsætte denne udvalgsbehandling længere end til nu og i et mindre forceret tempo, og derfor var vi jo enige om at udskyde denne lov. Det var jo ikke ensbetydende med, at behandlingen skulle stoppes. Det er heller ikke rigtigt, at der ikke har været alternativer. Der har været fremlagt udkast til ændret administration, vi har udtalelser fra ministeriets side om, hvorledes det er blevet vurderet. Og så endelig dette, at der skulle være en garanti for, at loven ikke var blevet ringere nu, da de konservative og socialdemokratiet samarbejder, at regeringen ellers skulle bøje sig for SF. Man må ikke referere fra udvalgsarbejde, men så meget kan man vel sige, at jeg har ikke indtryk af, at ministeren på noget tidspunkt har haft til hensigt at fjerne de to væsentlige ting, som blev indført i dette lovforslag i sammenligning med det, der blev fremsat sidste år, nemlig formålsparagraffens stk. 3 og ankenævnet.

Svend Haugaard: Jeg forstår det sådan, at de, der vil stemme for lovforslaget, er visionære, og de andre er jordnære. Det er måske ikke så tosset at få den inddeling. I øvrigt må jeg da slutte mig til visionerne, idet jeg erklærer mig enig i hr. Lembourns program-

erklæring, som jeg i øvrigt mener hører mere til under første behandling, hvor jeg i øvrigt også kom med min. Så sagde ministeren, at jeg var udtryk for dobbeltmoral og hykleri, og det er jo stærke ord i maj. De kræver vel nok en eller anden form for bevis eller nærmere forklaring, og den må jeg da, havde jeg nær sagt, bede ministeren om at få.

Så blev der også sagt, at det gjaldt mig og ikke mit parti. Jeg vil da også gerne bede om at få at vide, hvor modsætningen er. Jeg har ikke mærket nogen modsætning. Vi er enige i vores afstemning, og det vil vise sig, når der skal stemmes i næste uge, men disse meget stærke ord om dobbeltmoral og hykleri kunne tyde på, at man på en eller anden måde var ramt af den kritik, jeg har fremført, og når det bliver sagt, at det er sent at komme med kritikken med hensyn til det svært læselige, så har jeg desværre ikke kunnet nå at få fundet det frem, jeg sagde i maj 1972, men jeg kan da henvise ministeren til Folketingstidende. Jeg har derimod det, jeg sagde den 14. februar 1973, sp. 3919, hvorfra jeg citerer:

„Som helhed må jeg sige ud over de rosende bemærkninger, jeg er kommet med med hensyn til ændringerne, at loven virker uklar, virker usikker, dårligt formuleret, i et knudret sprog. Jeg mener, det er sjældent, vi her i tinget har set en så dårlig efterlevn af rettesnoren i Valdemar Sejrs Jydske Lov om, at loven skal være tydelig, så alle kan vide og forstå, hvad den foreskriver. Det er en dårligt formuleret lov for en god sag. Vi finder i mit parti antallet af bemyndigelser helt urimelig stort. Vi ønsker loven gjort klarere, med mere konkrete bestemmelser.“

Jeg synes, det er lidt ejendommeligt, at ministeren ikke har været i stand til at opfatte det, der blev sagt ved to førstebehandlinger, og derfor må jeg da spørge, om der ikke er sagt fra på rette tidspunkt, nemlig på det tidspunkt, man har fået loven i hænde til behandling ved første behandling. Det er altså sket to gange.

Desuden ligger det sådan, at jeg ved den første førstebehandling, i maj 1972, fremførte en stærk kritik af det reglement, som jeg efterlyste ved den anden førstebehandling, i februar 1973, og som vi så fik tilsendt, kort tid før udvalgsarbejdet sluttede. Jeg frem-